

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Mlčochovou ve věci

žalobkyně: **REMA Systém, a.s.**, IČO: 64510263
sídlem Budějovická 1667/64, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Šmerdou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

pro zaplacení 500 000 Kč a omluvu,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 40 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 11. 9. 2020 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení částky 460 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 11. 9. 2020 do zaplacení se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení 36 119 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou z 10. 9. 2020 domáhala po žalované náhradě nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s trestním stíháním žalobkyně, jež byla usnesením z 15. 3. 2019 obviněna spolu s dalšími osobami Policií ČR, Národní centrála proti organizovanému zločinu SKPV, expozitura Ostrava, č. j.: [REDAKCE] ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ust. § 240 odst. 1,3 trestního zákoníku spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny a zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. K stížnosti žalobkyně bylo usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství č. j.: [REDAKCE] ze 4. 9. 2019 usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyně zrušeno. Uvedla, že dne 26. 3. 2019 byla provedena domovní prohlídka kancelářských prostor užívaných žalobkyní. Následně na základě usnesení č. j.: [REDAKCE] bylo rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků a nemovitostí žalobkyně, a to na bankovních účtech č. [REDAKCE] a [REDAKCE] vedených u ČSOB, dále na bankovních účtech č. [REDAKCE] (dále jen „účet 1“), [REDAKCE] (dále jen „účet 2“), [REDAKCE] (dále jen „účet 3“) a [REDAKCE] (dále jen „účet 4“) vedených u Raiffeisenbank, na každém z účtu až do výše 6 984 640 Kč. Týmž usnesením došlo též k zajištění pozemku p. č. [REDAKCE] zastavěná plocha a nádvoří včetně na něm stojící stavby: [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u k. úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště [REDAKCE] (dále jen „Nemovitost“). K stížnosti žalobkyně proti usnesení o zajištění peněžních prostředků a nemovitostí rozhodl dne 24. 4. 2019 státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Ostrava tak, že zrušil zajištění na účtu 3 a 4, zrušil zajištění bankovních účtů u ČSOB a konečně též o zrušení zajištění nemovitosti. Dne 29. 4. 2019 bylo rozhodnuto o změně důvodů zajištění části peněžních prostředků na účtu 2. Na základě změny právní kvalifikace, k níž došlo 3. 5. 2019, byla žalobkyně nadále stíhána pro spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ust. § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny a zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci z 5. 11. 2019 bylo ke stížnosti žalobkyně rozhodnuto o zrušení zajištění peněžních prostředků na účtu 1. Dne 10. 3. 2020 žalobkyně uplatnila nárok u žalované. Žalobkyně uplatnila jednak nárok na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí představující usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že počátek trestního řízení by měl soud vztáhnout již k 26. 3. 2019, kdy byla u žalobkyně provedena prohlídka domovních prostor, když výše uvedené usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobkyni doručeno následujícího dne. Dále uplatnila nárok z nezákonného rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků, když ve vztahu k účtům 1 a 2 bylo zajištění zrušeno pro nedůvodnost, tedy nezákonnost vydaného usnesení. Zdůraznila, že pro udržení dobrého jména žalobkyně, muselo vedení žalobkyně vynaložit velké úsilí. Trestní stíhání žalobkyně vedlo k zahájení kontrol ze strany správního orgánu, které mohly vést k odnětí licence žalobkyně pro provozování její podnikatelské činnosti, jejíž primární činností je provozování a řízení kolektivního systému, zajišťujícího oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu. Obavy, zda bude žalobkyně schopna dostát svým smluvním závazkům, zapříčinily pozdní platby klientů žalobkyně. Žalobkyně si na provoz musela půjčovat finanční prostředky. Byla poškozena dobrá pověst žalobkyně a chod její obchodní činnosti. Konstatování porušení práva neshledává za dostačující, tudíž požadovala omluvu a zadostiučinění v penězích ve výši 500 000 Kč. Závěrem uvedla, že věc byla medializována. V doplnění žaloby ze 4. 2. 2021 žalobkyně sdělila, že trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

stíhání podstatně zkomplikovalo udržení stávajícího portfolia klientů a získání klientů nových. Konkretizovala, že za nemajetkovou újmu způsobenou usnesením o zahájení trestního stíhání uplatňuje částku 400 000 Kč a z důvodů nezákonného zajištění částku ve výši 100 000 Kč. Doplnila, že vydání usnesení o zajištění jejího majetku v podstatě paralyzovalo její ekonomickou činnost, neboť došlo k zajištění všech bankovních účtů žalobkyně. V podání z 13. 5. 2021 doplnila, že v důsledku usnesení o zajištění došlo k výpovědi smluv o vedení účtu u ČSOB.

2. Žalovaná v podání z 25. 11. 2020 navrhla žalobu zamítnout. Uvedla, že žalobkyně u ní uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy, jež jí měla vzniknout v souvislosti s nezákonným rozhodnutím představující jednak usnesení o zahájení trestního stíhání, jednak usnesení o zajištění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“). Nároku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy vyhověla ve formě konstatování porušení práva a omluvy, když nezákonným rozhodnutím shledala toliko rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a uvedla, že žalobkyně zásahy do osobnostní sféry neprokázala. Pokud jde o druhý nárok z nezákonného rozhodnutí o zajištění, dospěla k názoru, že ve věci není dán odpovědnostní titul, a to s odkazem na rozhodnutí NS z 24. 6. 2015 sp. zn. 30 Cdo 3310/2013. Má za to, že ke zrušení usnesení o zajištění došlo z důvodu, že již nebylo třeba dalšího zajištění.
3. Na základě provedeného dokazování **soud zjistil tento skutkový stav:**
4. Mezi účastníky nebylo sporu, že žalobkyně u žalované uplatnila svůj nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu dne 10. 3. 2020 (zjištěno z *uplatnění nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu z 10. 3. 2020; stanoviska žalované z 25. 11. 2020*). Ze stanoviska žalované pak vyplývá, že žalovaná konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání z 15. 3. 2019 a za vydání tohoto rozhodnutí se žalobkyni omluvila.
5. *Nesporným byl i průběh trestního řízení vedeného proti žalobkyni s tím, že usnesením Policie ČR Národní centrála proti organizovanému zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ostrava z 15. 3. 2019 č. j.: [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dalších fyzických i právnických osob. Usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 27. 3. 2019 s tím, že byla stíhána pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ust. § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 107 odst. 1 tr. zákoníku a ze zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku. Usnesením PČR NCOZ, SKPV, expozitura Ostrava z 25. 3. 2019 č. j.: [REDAKCE] bylo rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků a nemovitostí žalobkyně: a) na účtech vedených u ČSOB č. [REDAKCE] ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků na účty v budoucnu došlých a jejich příslušenství, a to až do výše 6 984 640 Kč; b) na účtech vedených u Raiffeisenbank č. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků na účty v budoucnu došlých a jejich příslušenství, a to až do výše 6 984 640 Kč; c) pozemku p. č. [REDAKCE], zastavěná plocha a nádvoří včetně stavby: [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště [REDAKCE] K stížnosti žalobkyně rozhodl státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Ostrava, usnesením z 24. 4. 2019 o zrušení zajištění peněžních prostředků na účtech č. [REDAKCE] a [REDAKCE] vedených u Raiffeisenbank, usnesením z*

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

24. 4. 2019 o zrušení zajištění peněžních prostředků na účtech č. [REDAKCE] a [REDAKCE] vedených u ČSOB a usnesením z 24. 4. 2019 o zrušení zajištění nemovitosti pozemku p. č. [REDAKCE], zastavěná plocha a nádvoří včetně stavby: [REDAKCE] v katastrálním území, [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště [REDAKCE]. Usnesením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Ostrava, z 29. 4. 2019 byl změněn důvod zajištění peněžních prostředků ve výši 1 308 160 Kč na bankovním účtu [REDAKCE] vedeném u Raiffisenbank, které byly zajištěny jako náhradní hodnota dle § 79g odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 79a odst. 1 tr. řádu, kdy tyto peněžní prostředky na bankovním účtu jsou nadále zajištěny dle § 344 odst. 1 tr. řádu za účelem výkonu peněžitého trestu. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně stížnost. Usnesení o zahájení trestního stíhání z 15. 3. 2019 bylo ke stížnosti žalobkyně usnesením Nejvyššího státního zastupitelství ze 4. 9. 2019 č. j. [REDAKCE] zrušeno v části, již bylo se souhlasem státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci z 15. 3. 2019 rozhodnuto podle § 160 odst. 1 trestního řádu o zahájení trestního stíhání obviněných a policejnímu orgánu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Citované rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 9. 2019. Usnesením státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Ostrava, z 13. 9. 2019 č.j. [REDAKCE] bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků na účtu č. [REDAKCE] vedeného u Raiffeisenbank. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci z 5. 11. 2019 č.j. [REDAKCE] bylo z podnětu stížnosti žalobkyně částečně zrušeno usnesení policejního orgánu o zajištění peněžních prostředků z 25. 3. 2019 ohledně peněžních prostředků zajištěných na účtu č. [REDAKCE].

6. *Ze smlouvy o zápůjčce z 29. 3. 2019* soud zjistil, že společnost D2B GROUP, a.s., IČO: 27901751 jako zapůjčitel uzavřela s žalobkyní jakožto vydlužitelem smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě se zapůjčitel zavázal poskytnout žalobkyni finanční zápůjčku až do výše 20 000 000 Kč.
7. Z článku z Ekonomického deníku z 29. 1. 2020 s názvem *Podnikatelé, podezřelí z kráčení daně přes reklamu v kauze Propag strom, usilují na ministerstvu o novou licenci na sběr elektroodpadu*, má soud za prokázané, že policejní orgán se vzhledem k neverejnosti přípravného řízení odmítl k trestnímu stíhání žalobkyně vyjádřit. Žalobkyně se v článku vyjádřila tak, že její trestní stíhání již bylo zrušeno, nicméně z článku se podává, že se nachází nadále v pozici podezřelé osoby. Dále je v článku poukazováno, že žalobkyně v roce 2018 disponovala hotovostí ve výši 70 milionů korun.
8. Z článku z 11. 4. 2019 s názvem *Praní peněz přes reklamu. Z kráčení daně byli po velké razii obviněni čtyři podnikatelé a sedm firem. Víme kdo, a které firmy* soud zjistil, že je informováno o zásahu policie z 26. 3. 2019 s tím, že po celé Praze byly provedeny domovní prohlídky a prohlídky prostor a pozemků. Žalobkyně v článku potvrdila, že prohlídka v jejím administrativním prostoru sice proběhla, ale k zajištění žádných osob ani věci nedošlo. Porušení svých daňových povinností popírala a sdělila, že provoz žalobkyně nebyl a není nijak omezen.
9. Z článků s názvem *Na pravou míru: Nepravdivé údaje o společnosti REMA Systém, a. s. a členech jejího představenstva z 29. 1. 2020* a *Dva kohouti na šrotišti z 11. 10. 2020 z 11. 10. 2020* zveřejněných na internetovém portálu žalobkyně soud zjistil, že žalobkyně pomocí těchto článků zveřejnila své stanovisko, že obvinění i následné zveřejnění informací v médiích, navíc ze strany jediného novináře a v příkrém rozporu s trestním řádem, je důsledkem

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

konkurenčního boje v oblasti kolektivních systémů. Dle žalobkyně se může jednat o „úmyslnou neprofesionalitu nebo informační zneužití autora v rámci konkurenčního boje v oblasti kolektivních systémů“. V druhém článku je pak uvedeno, že dle slov žalobkyně „na českém trhu s recyklací elektroodpadu právě zuří tvrdý boj mezi dvěma největšími konkurenty, žalobkyní a společností Asekol“.

10. Z *výsledku* D. [redacted] B. [redacted] nar. [redacted] jakožto předsedy představenstva žalobkyně, vzal soud za prokázané, že žalobkyně při svém podnikání přebírá odpovědnost za konání jiných právnických osob. Žalobkyni byly obstaveny účty, byla nazvána organizovanou skupinou. Po dobu trestního stíhání musela žalobkyně svým klientům neustále stvrzovat, že veškerým svým závazkům dostojí. Celou situaci vnímala jako konkurenční boj. V den, kdy proběhla u žalobkyně domovní prohlídka, se již věc objevila téhož dne v médiích. Půjčka byla žalobkyní poskytnuta společníky jiné společnosti, jejímž společníkem je i svědek. Fungovalo to jako kontokorent, peníze nebyly nikdy převedeny na účty samotné žalobkyně, neboť ty byly zablokované. Žalobkyně své závazky platila včas, dokonce v předstihu. Celou situaci od počátku přisuzovali konkurenčnímu boji a byli překvapeni, kam až se to mohlo vyvinout. Jejich klienti byli na celou kauzu upozorňováni ze strany konkurence. Závěrem uvedl, že žádného poskytnutého zadostiučinění ze strany žalované si není vědom. Vyjádřil se, že u žalobkyně vládla ponurá, nervózní a vypjatá atmosféra. K dotazu soudu uvedl, že platební morálka obchodních partnerů žalobkyně byla dobrá, že k 1. 1. 2020 k nim přestoupil nový obchodní partner, společnost Samsung. V roce 2019 se podíleli na přípravě novely zákona o odpadech. Dále vypověděl, že u Raiffeisenbank má žalobkyně delší finanční historii, více bankovních účtů, na nichž se pohybují peněžní prostředky zhruba ve výši 1 miliardy korun.
11. Z *výsledku* svědka D. [redacted] V. [redacted] nar. [redacted] soud zjistil, že u žalobkyně pracuje jako [redacted] Vypověděl, že benefity žalobkyně jsou dobrá pověst, důvěra a doporučení, jež se šíří mezi obchodními partnery žalobkyně. Po oznámení trestního stíhání žalobkyně v médiích obdržel spoustu telefonátů od obchodních partnerů žalobkyně stran její situace. Obchodní partneři a klienti se obávali též finanční situace žalobkyně, neboť pokud by žalobkyně neplnila svou poplatkovou povinnost, museli by tak činit právě její klienti. Veškeré rozvojové projekty žalobkyně byly odloženy, věnoval se hlavně krizové komunikaci se zákazníky. Vyhledali agenturu, která jim v této krizové situaci pomáhala. Vypověděl, že se na žalobkyni nepohlíželo jako na spolehlivého partnera, když nebyla přizvána do mezirezortního připomínkového řízení, jež probíhalo v roce 2019, týkající se nové legislativy. Žalobkyně byla přizvána, až když to šla novela zákona ke schválení do sněmovny. Vypověděl, že neví o tom, že by žalovaná žalobkyni nějaké zadostiučinění poskytla. V souvislosti se zajištěním prostředků se žalobkyně dostala do finančních problémů. Dále uvedl, že hned od počátku trestního stíhání žalobkyni volali klienti s tím, že od konkurence dozvěděli, že má žalobkyně problémy, že bylo proti ní zahájeno trestní stíhání. Rozvojové aktivity musela žalobkyně odložit z důvodu nedostatku finančních prostředků. Dodnes se žalobkyně potýká s tím, že její konkurenti se snaží přetáhnout její zákazníky k sobě s odkazem na její dřívější trestní stíhání. Vypověděl, že neví, kolik finančních prostředků žalobkyně bylo zajištěno. Podařilo se jí ískat dalšího velkého klienta – společnost Samsung. K dotazu žalované uvedl, že v roce 2019 měla žalobkyně do svého systému zahrnuto asi 1 600 výrobců, dnes jich má kolem 1 700.
12. Z *výročních zpráv žalobkyně z let 2018 a 2018* vzal soud za prokázané, že v roce 2018 měla 1 513 klientů a 12 200 zákazníků, v roce 2019 měla 1 536 klientů a 13 000 zákazníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

13. Z *výpovědi smlouvy o účtu z 10. 4. 2019 č. j.:* [redacted] soud zjistil, že žalobkyni byly ze strany ČSOB vypovězeny dvě smlouvy o účtech u ní vedených.
14. Z *tabulky na čl. 279 -280* spisu soud zjistil, že v období od března do prosince roku 2019 bylo ze strany žalobkyně využíváno služeb PR agentury Lesensky, kdy přestože se jedná o pouhou sjetinu z počítače, jež by měla představovat finanční náklady na spolupráci s touto agenturou, soud tomuto tvrzení žalobkyně uvěřil, když bylo souladné s výpovědí svědka V [redacted]
15. Z *usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j.:* [redacted] má soud za prokázané, že podle § 149 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. řádu bylo zrušeno z podnětu žalobkyně usnesení o zajištění peněžních prostředků zajištěných na účtu 1 žalobkyně, a to s odůvodněním (viz bod. 6 citovaného rozhodnutí), že „...**jsou dány zásadní, podstatné pochybnosti o existenci vyššího stupně pravděpodobnosti, že zajištěním peněžních prostředků a nemovitostí byl naplněn smysl ustanovení § 79 g tr. ř., kterým je zajišťovat a následně konfiskovat nejen majetek, který je výnosem z trestné činnosti, ale v případě, že z nejrůznějších důvodů nelze zajistit výnos z trestné činnosti, zajistit a následně konfiskovat ekvivalent takového výnosu...**„
16. Z provedených důkazů soud žádné další pro věc podstatné skutečnosti nezjistil.
17. Zjištěný skutkový stav soud **právně posoudil následovně:**
18. Podle ust. § 5 písm. a), b) OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
19. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
20. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo podle zákona zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
21. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Žalobkyně splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku předvídanou ust. § 14 OdpŠk, neboť u žalované předběžně nárok uplatnil dne 10. 3. 2020, což bylo mezi účastníky nesporným.
23. Nárok A ve výši 400 000 Kč – nezákonné rozhodnutí – usnesení o zahájení trestního stíhání
24. Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

přítom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zákona (Srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky z 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. S usnesením o zahájení trestního stíhání je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu OdpŠk jako s nezákonným rozhodnutím. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu z 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011.

25. Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobkyně byla, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhána pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označený trestný čin. Žádnou z výluk uvedených v § 12 OdpŠk žalovaná netvrdila.

26. V souvislosti s žalobkyní tvrzeným vznikem nemajetkové újmy soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 122/2012, dle kterého je třeba vycházet z toho, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení výše zadostiučinění, či jeho formy, vychází především z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a především z dopadů trestního stíhání do osobností sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Skutkové vymezení újmy způsobené nezákonným rozhodnutím je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco při nesprávném úředním postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorieta, kterou dokazovat netřeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). V rozsudku z 16.9. 2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, pak Nejvyšší soud konstatoval: „*Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvrátitelnou domněnku, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma“.* Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

27. Soud v daném případě shledal existenci i dalších důvodných podmínek pro odpovědnost státu za nemajetkovou újmu, tedy vznik této újmy a příčinnou souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem újmy. Zdejší soud se zaměřil ve shodě se závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

učiněnými Nejvyšším soudem v již zmíněném rozsudku z 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, na v tomto rozsudku vytčená kritéria významná z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na **a) délku trestního stíhání, b) povahu trestní věci, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.**

28. Trestní stíhání žalobkyně trvalo od 27. 3. 2019, kdy jí bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, do 10. 9. 2019, kdy bylo žalobkyni doručeno usnesení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství o zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, tedy zhruba 5,5 měsíců. Kritérium formulované délky řízení zohledňuje „pouze“ to, jak dlouho trval zásah, resp. dopady trestního řízení do osobnostních práv žalobkyně. Z toho pak plyne, že i při adekvátní délce trestního řízení může docházet k vzniku nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním (rozsudek Nejvyššího soudu z 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014). Zároveň je nutno délku trestního řízení hodnotit v provázanosti s povahou věci a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a nečinit z ní mechanicky určující hledisko (Simon, P., Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. 1. vydání, Praha 2019, s. 163). Při přihlédnutí k průběhu trestního řízení, má soud za to, že orgány veřejné moci postupovaly v řízení v přiměřených lhůtách, jednotlivé úkony byly konány plynule, navazovaly na sebe, proto hodnotí soud **délku trestního stíhání žalobce jako věci zcela přiměřenou**, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že řízení bylo vedeno vůči většímu počtu obviněných. Námitku žalobkyně, že by soud měl jako počátek trestního řízení považovat den 26. 3. 2019, kdy proběhla u žalobkyně domovní prohlídka, neshledal důvodnou. Žalobkyně byla v té době prozatím v postavení osoby podezřelé, obviněna nebyla. Bránila-li se žalobkyně tím, že již toho dne musela vyhledat právní pomoc, z předložené plné moci (čl. 19 spisu) pak vyplývá, že plnou moc k zastupování udělila advokátu až dne 28. 3. 2019. Nadto se jedná o rozdíl toliko jednoho dne, tedy zcela zanedbatelný rozdíl.
29. Pokud jde o povahu trestní věci, nutno konstatovat, že žalobkyně byla stíhána pro spáchání **zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ust. § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 107 odst. 1 tr. zákoníku a ze zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku**. Podstatným způsobem, jež snižuje intenzitu nemajetkové újmy, která žalobkyni nezákonně vedeným trestním stíháním vznikla, je skutečnost, že již z povahy věci nebyla ohrožena trestem odnětí svobody. Povaha trestného činu, pro který byla žalobkyně trestně stíhána, zpravidla nepůsobí větší společenské odsouzení oproti trestnímu stíhání např. pro trestný čin proti životu a zdraví nebo proti rodině a dětem, se kterými převážně bývá spojena i mnohem výraznější dehonestace poškozených. Žalobkyně byla ohrožena trestem propadnutí majetku, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti, případně s ohledem na žalobkyni jakožto právnickou osobu též zákazem plnění veřejných zakázek, účasti v koncesním řízení nebo ve veřejné soutěži a uveřejněním rozsudku.
30. Jde-li o **dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobkyně**, lze uzavřít, že žalobkyni vznikla určitá újma na podkladě provedení dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do jejího práva na dobrou pověst, jejího renomé a nejistotou v plánování rozhodování. Ve spojení s délkou řízení a povahou trestní věci lze shrnout, že žalobkyně prokázala, že jí v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla nemajetková újma, když z provedení dokazování vyplynulo, že o trestním stíhání žalobkyně byly podávány informace v médiích. Nicméně přestože soud uvěřil, že žalobkyně po zahájení trestního stíhání musela věnovat velké penzum času na udržení své

pověsti a renomé, neboť musela opakovaně celou situaci vysvětlovat svým obchodním partnerům, žalobkyni se přes potíže spojené se zahájením trestního řízení podařilo udržet pozici na trhu odpadového hospodářství. Z provedeného dokazování vyplynulo, že si nejen své zákazníky a klienty udržela, ba dokonce i jejich počet narostl. Nadto uzavřela i kontrakt s jedním s největších zákazníků – společností Samsung. Proto má soud za to, že její renomé a pověst nebyla poškozena takovým způsobem, jenž by žádal finanční satisfakci. Nadto sama žalobkyně, jak v člancích uveřejněných na svém webovém portálu, tak při svém výslechu uvedla, že z celé situace viní konkurenci. Sama pak prostřednictvím svého předsedy představenstva vypověděla, že se obchodní partneři a klienti na ni obraceli poté, co je o trestním stíhání žalobkyně uvědomily konkurenční společnosti, jež se snažily využít této situace k „přetáhnutí“ klientů a zákazníků žalobkyně na svou stranu. Konečně soud uvěřil i tvrzení žalobkyně, že ji trestní stíhání způsobilo určitou nejistotu v plánování rozhodování, ale s ohledem na ekonomické výsledky žalobkyně na trhu, dle soudu nedosáhla tato nemajetková újma takové výše, aby za ni žalobkyni náležela relutární náhrada. Jak svědek V [REDAKCE] tak předseda představenstva uvedli, že k zajištění běžného provozu využili finančních prostředků „spřátelené“ společnosti a veškeré své závazky tak platila žalobkyně ve lhůtě splatnosti, tedy nelze hovořit o „paralyzaci“ žalobkyně, jak bylo uvedeno v žalobě. Uvedené je podpořeno i skutečností, že předseda představenstva vypověděl, že na účtech 1, 2, 3, 4 vedených u Raiffeisenbank žalobkyně disponovala částkou okolo miliardy českých korun, tedy aniž by soud chtěl tehdejší situaci žalobkyně jakkoli bagatelizovat, z uvedené vyplývá, že uskutečněním zajištění žalobkyně paralyzována zcela být nemohla. Navíc v podstatném rozsahu - u 4 bankovních účtů a u zajištění nemovitosti se jí záhy po vydání usnesení o zajištění povedlo k oprávněnému prostředku toto zajištění zrušit. Dále soud nemá za prokázané tvrzení žalobkyně, že v důsledku jejího trestního stíhání se její klienti opozdili s platbami, když svědek V [REDAKCE] vypověděl, že klienti žalobkyně platí většinou včas, se solventností klientů problém neměli. Další podstatnou okolností, již soud zohlednil při svém rozhodování, je **nízký zájem žalobkyně o stávající řízení**, resp. jeho nízký význam pro ni, když jak z provedeného dokazování vyplynulo, žalovaná poskytla žalobkyni konstatování porušení práva a omluvu, uvedené však žalobkyně nijak nereflektovala, když předseda představenstva žalobkyně při svém výslechu nadále trval na skutečnosti, že si žádného zadostiučinění ze strany žalované není vědom. Shodně vypovídal i svědek V [REDAKCE]. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně netvrdila, že by fyzickým osobám, které byly povolány vytvářet vůli žalobkyně, vznikla jakákoliv nemajetková újma představovaná zásahem do konkrétních práv těchto osob zaručených Lítinou základních práv a svobod.

31. Předně uvést, že v této souvislosti úplné **odčinění** (reparace) negativních prožitků, jež žalobkyni trestní stíhání přineslo, totiž není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím finančního zadostiučinění. K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze tedy uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání (v odškodňovacím „smyslu“ nutno zdůraznit) a poskytnutá omluva se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání jeví jako **zcela dostačujícím a přiléhavým zadostiučiněním**.

32. Soudu se nepodařilo nalézt srovnatelný případ jiného poškozeného, když v daném případě jde do značné míry o zcela specifickou situaci trestního stíhání právnické osoby, kdy je třeba vzít do úvahy, že stíhání právnických osob bylo umožněno až zákonem č. 418/2011 Sb. Žalobkyně poukazovala na případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] jenž byl u Městského soudu v Praze následně veden pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE]. Nicméně přestože soud dospěl k závěru, že podobnost případu je dána jak

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

délkou trestního stíhání, když ve srovnávacím případě se jednalo o 168 dnů dlouhé trestní řízení, v případě žalobkyně pak 178 dní a že poškozená byla trestně stíhána taktéž pro zvláště závažný zločin, konkrétně pro ze spáchání zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alienu druhá trestního zákoníku, zločinu zjednáni výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, zvláště závažného zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku ve spolupachatelství, a ve prospěch organizované zločinecké skupiny jako její člen, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že jí částka ve výši 100 000 Kč byla přiznána zejména s ohledem na skutečnost, že jí bylo zamezeno disponovat částkou dosahující téměř 200 mil. Kč, v důsledku čehož byla nucena řešit nouzové možnosti financování svého provozu a dostala se do prodlení se splácením svých závazků. Avšak v projednávané věci se žalobkyně nikdy do prodlení s placením svých finančních závazků nedostala a jednak ve srovnávacím případě šlo o zajištění částky mnohonásobně vyšší než u zdejší žalobkyně. Konečně pak žalobkyně žalobou nárok z nezákonného zajištění finančních prostředků a tím související nemajetkové újmy uplatnila žalobou samostatně, proto soud žalobkyni předložené rozhodnutí vzal do úvahy při rozhodování o druhém nároku žalobkyně. S ohledem na výše uvedené soud žalobu na zaplacení částky 400 000 Kč z titulu nezákonného stíhání žalobkyně zamítl, když věci přílehlavým zadostiučiněním seznal konstatování porušení práva a omluvu žalované, jež se žalobkyni již dostalo.

33. Nárok B ve výši 100 000 Kč – nezákonné rozhodnutí – usnesení o zajištění majetku

34. Jde-li o druhý nárok žalobkyně, a to nárok na náhradu nemajetkové újmy z důvodu nezákonného rozhodnutí o zajištění majetku žalobkyně, tento seznal soud částečně důvodným. Mezi účastníky bylo nesporným, že žalobkyni byly zajištěny v naraci rozsudku uvedené bankovní účty vedené u ČSOB a u Raiffeisenbank a nemovitosti. Jak uvedeno shora, z usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j.: [REDAKCE] má soud za prokázané, že podle § 149 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. řádu bylo zrušeno z podnětu žalobkyně usnesení o zajištění peněžních prostředků zajištěných na účtu 1 žalobkyně, a to s odůvodněním (viz bod. 6 citovaného rozhodnutí), že „...jsou dány zásadní, podstatné pochybnosti o existenci vyššího stupně pravděpodobnosti, že zajištěním peněžních prostředků a nemovitostí byl naplněn smysl ustanovení § 79 g tr. ř., kterým je zajišťovat a následně konfiskovat nejen majetek, který je výnosem z trestné činnosti, ale v případě, že z nejrůznějších důvodů nelze zajistit výnos z trestné činnosti, zajistit a následně konfiskovat ekvivalent takového výnosu...„ Uvedené nelze vykládat jinak, než že pokud nebyl zajištěním peněžních prostředků a nemovitostí naplněn smysl trestního řádu, tedy zákona, jednalo se o rozhodnutí nezákonné. Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, a to usnesením PČR NCOZ, SKPV, expozitura Ostrava z 25. 3. 2019 č. j.: [REDAKCE] bylo rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků a nemovitosti žalobkyně: a) na účtech vedených u ČSOB č. [REDAKCE] a [REDAKCE] ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků na účty v budoucnu došlých a jejich příslušenství, a to až do výše 6 984 640 Kč; b) na účtech vedených u Raiffeisenbank č. [REDAKCE] ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků na účty v budoucnu došlých a jejich příslušenství, a to až do výše 6 984 640 Kč; c) pozemku p. č. [REDAKCE] zastavěná plocha a nádvoří včetně stavby: [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

35. Při porovnání se srovnávacím případem uvedeným pod bodem 32. rozsudku soud shledal opodstatněným nárok žalobkyně na zaplacení nemajetkové újmy ve výši 40 000 Kč. Odvolací soud jako **zásadní pro poskytnutí zadostiučinění** shledal právě okolnost, že v důsledku zajištění peněžních prostředků ve značné výši (více jak 200 mil. Kč) se dostala do tíživé ekonomické situace a byla nucena žádat o prodloužení splatnosti faktur. Zdejší žalobkyně proti srovnávacímu případu tento nárok uplatnila samostatně, což soud, jak vyloženo shora, zhodnotil při hodnocení nároku na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání, za něž mj. v důsledku této skutečnosti žalobkyni relutární náhradu neposkytl. Avšak přihlédl k této nemajetkové újmě u druhého nároku žalobkyně, kde již nárok na finanční odškodnění shledal důvodným. Dostačujícím momentem jaksi „završujícím“ satisfakci, jíž by se žalobkyni od žalované mělo dostat, se pak soudu jeví být zaplacení částky **40 000 Kč (výrok I.)**. Soud zohlednil, že v případě žalobkyně se jednalo o mnohonásobně nižší částku, jež byla předmětem zajištění, než ve srovnávacím případě a že se v důsledku spřátelené obchodní společnosti nedostala do prodlení se svými závazky. Nadto žalobkyně byla u jednání dne 28. 4. 2021 poučena ve smyslu ustanovení § 118 a o. s. ř., že došlo ke skutečnému zapůjčení finančních prostředků žalobkyni, nicméně žalobkyně předložila jen smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě se zapůjčitel zavázal poskytnout žalobkyni finanční zápůjčku až do výše 20 000 000 Kč, ale žádná konkrétní tvrzení, natož důkazy, kdy a v jaké výši byly žalobkyni jednotlivé zápůjčky poskytnuty, soudu nedoložila, tedy nesplnila břemeno tvrzení a důkazní. Na druhou stranu soud uvěřil, že v důsledku zajištění finančních prostředků na účtu žalobkyně, přistoupila banka- ČSOB k výpovědi smluv o účtu. Nelze však přehlédnout, že žalobkyně disponovala nejméně dalšími 4 bankovními účty u společnosti Raiffeisenbank, kde jak sám vypověděl předseda představenstva, měla delší bankovní historii a nacházely se tam finanční prostředky okolo jedné miliardy. Nízký význam zajištění finančních prostředků pro žalobkyni pak vyplývá i z dokazování, kdy předvolaný svědek V. [REDAKCE] jakožto [REDAKCE] žalobkyni nebyl s to uvést, v jaké výši k zajištění finančních prostředků žalobkyně došlo. Dále soud vzal do úvahy skutečnost, že v době rozhodování Vrchního soudu v Olomouci, byla již podstatná část zajištění zrušena (viz bod 5 rozsudku). Se zřetelem na výše uvedené soud ve zbývajících částech nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 60 000 Kč zamítl.
36. Žalobkyně předběžně uplatnila nárok dne 10. 3. 2020. Soud **přiznal žalobkyni úrok z prodlení** od 11. 9. 2020 do zaplacení. Úrok byl přiznán v zákonné výši dle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to od data prodlení žalované. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šesti měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované, když platí, že nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 1970 o. z. tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení, a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. K prodlení žalované s náhradou nemajetkové újmy proto došlo až marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, která začala běžet ode dne uplatnění nároku, tj. dne 10. 3. 2020, a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty žalovanou stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení, když lhůta šesti měsíců skončila dnem 10. 9. 2020, žalovaná se tak dostala do prodlení dne 11. 9. 2020 (srov. *rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001*).
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., když žalobkyně byla úspěšná pouze částečně, avšak rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Náklady žalobkyně jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč a Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

náklady za právní zastoupení. Tarifní hodnota sporu v době zahájení řízení byla 100 000 Kč -2x 50 000 Kč za jinou nemajetkovou způsobenou nezákonným rozhodnutím dle § 9 odst. 4 písm. a), § 7 bod 5 a. t. (usnesení Nejvyššího soudu ČR z 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy stran nároku A byla žalobkyně úspěšná pouze částečně, ale výše plnění závisela na úvaze soudu (soud shledal příléhavým zadostiučiněním konstatování porušení práva a omluvu, jež se žalobkyni od žalované sice dostalo, ale až po podání žaloby) a ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy stran nároku B byla žalobkyně úspěšná pouze částečně, ale výše plnění taktéž závisela na úvaze soudu. Zástupce žalobkyně vykonal úkony – převzetí věci, návrh ve věci samé, účast na jednání soudu dne 28. 4. 2021 a 31. 5. 2021, porada dne 28. 5. 2021 a účast při vyhlášení rozsudku dne 9. 6. 2021. Dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu vykonal 5,5 shora uvedených úkonů právní služby á 5 100 Kč. K odměně advokáta dále náleží paušální náhrada hotových výdajů advokáta za každý z šesti vykonaných právních úkonů 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud dále advokátu přiznal dle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z jeho odměny, neboť soudu doložil, že je jejím plátcem. Celkem má tedy žalobkyně nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 36 119 Kč Závěrem soud uvádí, že ve smyslu ust. § 31 odst 4 OdpŠk nemá poškozený právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu. Konečně soud konstatuje, že porada s žalobkyní ze 7. 9. 2020 je zahrnuta již v úkonu – převzetí věci, účelnou neshledal soud ani poradu advokáta s žalobkyní z 26. 4. 2021, když na jednání uskutečněném dne 28. 4. 2021 zástupce žalobkyně k doplňujícím dotazům soudu nebyl s to žalobní tvrzení doplnit a žádal o poskytnutí lhůty právě s ohledem na nutnost probrat problematiku s žalobkyní (porada z 28. 5. 2021 byla shledána jako účelnou). Za účelný vynaložený úkon právní služby pak nelze ani považovat poradu před vyhlášením rozhodnutím ve věci ze 4. 6. 2021, neboť dokazování bylo již skončeno a jednání na 9. 6. 2021 bylo odročeno toliko za účelem vyhlášení rozhodnutí. K totožnému závěru soud dospěl stran úkonů žalobkyně označených jako doplnění žaloby, a to k výzvě soudu stran judikatury vyšších soudů ČR či ESLP, když taková povinnost stíhá žalobkyni již spolu s podaným návrhem a stran vyčíslení svého nároku, když žaloba vykazovala vady, jež musely být postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. odstraněny.

38. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení i nároku samotného stanovil soud v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř., neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu, podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších právních předpisů a je tak na místě poskytnout žalované lhůtu delší. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám zástupce žalobkyně bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojitě vyhotovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 9. června 2021

Mgr. Kateřina Mlčochová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Dvořáková.